

סגולה לשלום

מורה"ק הרבי הגדול רבינו שלום שכנא מפראהבישט זי"ע

סגולת הצדיק משטפנשט זי"ע
אבי זי"ע [הרה"ק רבי מנחם נחום משטפנשט], **אמר:** מי שרוצה לזכות לשבת שמחה שידבר כליל שישי מזקני הגדול רבי שלום מפראהבישט זי"ע, ואם אין לו סיפור ממנו, שידבר לפחות משולחנותיו הקדושים ומספסלי בית מדרשו.

שנה ב'

ליל שישי ראה חשב"ב

גליון 95

הנהגות ישרות * אמרות טהורות * סגולות * עובדין קדישין * תולדותיו * הכנה לשבת

תורת שלום

תורת הרה"ק רבי שלום מפראהבישט

שילוב יחודים בכל פסיעה ע"י טהרת וקדושת האיברים

שלום על רגליו והסתכל בעינא פקיהא.

כדרכו ישב מבלי לדבר דבר.

אמר הרבי שלום לאנשי שלומו של הסבא קדישא יתאמינו לי, הסבא קדישא טיהר וקידש את כל האיברים שלו עד כדי כך שרגליו הקדושות משלכות יחודים בכל פסיעה ופסיעה. למחרת יב הרבי שלום אצל השלחן והביט רק על מעשי הסבא קדישא מבלי לעשות שום עבודה אחרת.

כאשר כילו לאכול שאל הסבא את אורחו אם יכול הוא לרקוד. ענה לו הרבי שלום בשלילה. פנה אליו הסבא ואמר 'נכד המגיד, ראו נא איך הסבא משפאלע מרקד'. מיד נשא לבו את רגליו ורקד. כאשר סובב פעמים הנה והנה שאל 'הראיתם?', וכן היה כמה פעמים, ומדי פעם בפעם כשהתחזק בריקודיו נעמד הרבי

"ושמחתם לפני ה' אלקיכם"
[שכנא מפראהבישט זי"ע] נסע לגלילו של הסבא קדישא [משפאלי], והסבא קדישא שלח את בנו יעקב כדי לבקש את רבי שלום לשבות אצלו. בעת הרבי שלום ובא לשפאלע והתאכסן בבית הצדיק. בליל שבת קודש בעת הסעודה שלח הרבי שלום כדרכו בדביקות מופלאה, והסבא

השלמות וצינונים

1. ראה בספר מגדיל ישועות (דף כז: א ד) שביאר רבינו הרה"ק מפראהבישט זי"ע את דרכי"ג וגו' את הפסוק (שם פסוק ט) "חשתי ולא התמהמהתי לשמור מצותיך", והיינו שצריך

ווארט השבוע

המתקת החרב חדה על ידי רחמים גמורים

אמר מרן הרה"ק מרוזין בשם אביו הק' הר' שלום זי"ע העניין כשבא ישיעיה הנביא אצל יחזקיהו המלך ואמר לו (מלכים ב, א) 'צו לביתך', ואמרו חז"ל (ברכות י:). 'כלה נבואתך וצא'. ולהבין זה, כשבא נביא ה' ואמר לו על פי נבואה כנ"ל, השיב לו שהוא מקובל מאבי אבי, אפילו חרב חדה מונחת לו על צוארו אל יתייאש עצמו מן הרחמים, דהנה יש בחינת 'אבא' ובחינת 'אבי אבא'. ובבחינת אבא יש מיין ושמאל, רק ב'אבי אבא' הוא כולו רחמים גמורים. לזה אמר לו יחזקיהו 'אתה אומר לי הנבואה הנמשכת מבחינת 'אבא', ואני מקובל מבחינה גבוהה בחינת 'אבי אבא'. לכן אפילו חרב חדה מונחת על צוארו אל יתייאש עצמו מן הרחמים, ששם רחמים גמורים.'
כרם ישראל (דף כב)

האדם לקדש כלי גופו ונפשו כל כך בקדושה וטהרה עד למאוד, עד שיקנה בנפשו גמור בהתקשרות ודביקות בהש"ת, עד שממילא ישתוקק ויכסוף ויצמא נפשו, ויהיה כמה בשרו בהתלקחות שלהבת אש היראה והאהבה והשמחה בו יתברך לבדו עד אין ערך ושיעור, עד שלא יצטרך למשיבת נפש ניצוץ מבחינה אחריתא כדרגא הקמייתא וכו', שזו היא העבודה האמיתית. ואז וקם האדם בקומה שלימה, שלם ותמים עם ה' אלהיו יתברך ויתעלה. ובאמת הדרגא הקמייתא הוא ברמז הכתוב (תהלים קט) "שש אנכי על אמרתך" אימתי "כמוצא שלל רב", והכתוב של 'כמוצא' הוא לשון 'באשר', רצ"ל כאשר מוצא שלל רב מקודם להשיב את נפשו כנ"ל, והוא רומז אל הדרגא הראשונה והבן. אמנם דרגא תנינא הנ"ל שהוא העיקר כנ"ל, הוא ברמז הכתוב (שם קט עב) "טוב לי תורת פיך" יותר "מאלפי זהב וכסף", וזהב וכסף הן המה בחינת היראות והאהבות והשמחות כידוע, ולשון אלפי הוא לשון לימוד, ורצה לומר משאצטרך ללמוד

עצמי מבחינות אחרות אשר המה אשר ואהבה ושמוחה לבוא על ידם אל תכלית המכוון עבודת הקודש כנ"ל, טוב לי יותר שאקח זאת תיכף ומיד מן תורת פיך, בעצמה לבד, והבן. וזהו שמגלה לנו תורתנו הקדושה ומזהרת לנו ישראל עם קדוש, שעיקר עבודת הקודש הפנימית היא רק לבוא לדרגא שאל יקריב קרבן עבודתו לפני הש"ת מקודם באש היראה והאהבה והשמחה שהיא זרה ולא מעצם עצמיותו יתברך, כי אם רק שיהיה האש היראה והאהבה והשמחה יורד מן השמים בלבד מעצם עצמותו יתברך, וכמו שאמר הכתוב (שם טו) "תורת ה' תמימה", שהיא בעצמה "משיבת נפש" וכנ"ל. וזהו מאמרם קודש כד"א ויין ישמח וגו', שאחר כך בזה יכנס אל בחינת הקודש והמקדש כנאמר לעיל. ואחת דיבר ה' בתורתו הקדושה, ושתים זו שמענו כוונתו הקדושה, היינו אלו השני דרגות עבודתו יתברך והבן.

עבודת הקדושה לפני הש"ת, אזי יראה בעינא פקיהא וחכימא, שאל יקריב אש זרה לפני ה', היינו שלל אש התלקחותו והתלהבותו משהלובב דנורא ותענוגא וחשיקה שיש לו, לא יהיה זרה מפני הש"ת, רק כולה כליל בלתי לה' לבדו, ולא יהיה בו מגע עצמו חלילה כנ"ל. וזהו המכוון שיהיה האש מן השמים לבד. וזהו רמזי מאמרם קודש שאל ישתה יין ויכנס אל המקדש, כי בחינת יין רומז אל השמחה והתענוג כמו שאמר הכתוב (תהלים קד טו) "ויין ישמח לבב אנוש", וזהו שיראה בעינא פקיהא שסוף סוף אל ישתה הוא בעצמו את נקודת היין בכניסתו אל עבודת הקודש והמקדש כנ"ל, רק עיקר הנקודה נקודת הכוסף יהיה כולה כליל בלתי לה' לבדו, והבן. וגם תורת חסד על לשונה של תורתנו הקדושה, שלא זו מודעת לנו עוד תורתנו הקדושה בחדא מחתא, שידע האדם הרוצה לגשת אל עבודת הקודש פנימה שיהיה תמים במעשיו, לא כאשר יש לפעמים שצריך להתעורר השלהבותא דנורא, אשא דחיימא, אשא דחיותא, בבחינת ניצוץ מילתא אחריתא, בסוד מה שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים קט טז) "חשבתי דרכי" ואחר כך "ואשיבה רגלי אל עדותיך", כידוע והבן. כי באמת זאת היא הדרגא והבחינה הקדומה בהעת אשר מתחיל האדם לגשת אל עבודת הקודש. אמנם באמת אחר כך בזמן זמנים טובא משמע, זאת הדרגא הקדושה ביתר שאת ויתר עוז מן הדרגא הזאת הקמייתא. והוא מה שאמר דוד המלך ע"ה זאת הדרגא המעולה והבחינה המשובחת הטובה מקמייתא ביתר שאת ויתר עוז. והיינו מה שאמר אחר פסוק "חשבתי

2. וראה עוד בספר מגדיל ישועות (דף טז) שסיפר מרן הס"ק מרוזין מה שהיה בעת ששבת רבינו הרה"ק רבי שלום שכנא מפראהבישט בשפאלי, ואפשר שהיה זה באותה השבת. וראה עוד בספר מגדיל ישועות (דף טז) שסיפר מרן הס"ק מרוזין מה שהיה בעת ששבת רבינו הרה"ק רבי שלום שכנא מפראהבישט בשפאלי, ואפשר שהיה זה באותה השבת.

הילולא דצדיקאי

רבי משולם פייש סג"ל מטהאש זי"ע לרגל יומא דהילולא כ"ז מנחם אב תשע"ו

דבריהם הן הן זכרונם

ליקוט מדברות קדשו אודות רבינו הרה"ק מפראהבישט זי"ע

אברהם המלאך זי"ע, והוא קיבל מאביו המגיד הק' ממועזריטש זי"ע, אשר קיבל ממורו ורבו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, אשר קיבל מרבו אחיה השילוני הנביא, שמסר לו כי יש בורא עולם המנהיג כל העולמות". והכוונה בזה, כי אף שכל בר ישראל יודע זאת ומאמין בזה, אבל כאשר הצדיק מוציא הדבר מפיו כפי שהוא משיג דבר זה בהשגתו הרמה, מאיר דיבור זה בקרב האדם שירגיש הדבר בהשגה גבוהה, כי תלוי הרבה מי הוא האומר ובאיזה כונה הוא אומר. עבודת עבודה, פתגמי קודש, פר' וארא אות ג

מצבת האדמו"ר מטאהש זצ"ל מארכיון הרב בעריש ויס

היצר, וכאשר התחילו בבניית בית המדרש וראיתי שנעשה רעש והתנגדות גדולה נגד הדבר ידעתי כי בודאי אין בה עצת היצר, כי אם היה בה עצת היצר הרי היה היצר משגיח ושומר שהכל יעבור במישור ובשלום, אלא ודאי דבר טוב וקדוש הוא, ועל כל דבר קדוש עומדים היצר וחילותיו לבטלו. אבל כאשר עבר זמן מה וראיתי שנסקט הרעש ואין פוצה פה ומצפצף, יראתי אולי יש בזה עצת היצר, על כן צויתי להפסיק את המלאכה. אבל כאשר שוב נתחדש הרעש נוכחתי לראות כי אכן דבר טוב וקדוש הוא, ועתה בודאי נוכל להיות בטוחים כי זה דבר טוב ורצוי לפניו יתברך, ויתקדש שם שמים על ידי מעשינו. ורבי שלום שכנא התחיל להנהיג את נשיאותו בעיר פראהבישט. זמן קצר אחר כך, פעם אחת בליל שישי אמר ה'מאור עינים' אל הרבנית 'שמעתי שהכריזו עתה בשמים שרבי שלום שכנא צריך להנהיג נשיאותו פה בעיר פראהבישט, ועלינו לעזוב את העיר עוד לפני שבת קודש'. מיד נסעו משם וקבעו מושבם בעיר טשערנאביל, ומאז נהג ה'מאור עינים' נשיאותו בעיר טשערנאביל, ורבי שלום שכנא בעיר פראהבישט.

עבודת עבודה, שיחות קודש, מוצש"ק האיני

"יש בורא עולם המנהיג כל העולמות"

מסופר כי פעם אחת נכנס הרה"ק מרוזשין זי"ע לבית המדרש אחר חצות הלילה, ומצא שם כמה חסידים יושבים ועוסקים בתורה. אמר להם, שמעתי מאבי מורי זי"ע, היינו הרה"ק רבי שלום שכנא מפראהבישט זי"ע, שהוא קיבל מאביו הרה"ק רבי

ראשית הנהגת הרה"ק רבי שלום שכנא זי"ע בפראהבישט

רבי אברהם המלאך נסתלק בעודו בן ל"ו שנים בלבד, ובנו רבי שלום שכנא היה אז ילד כבן שמונה שנים, והרה"ק רבי שלמה'לע מקארלין זי"ע הכניסו לביתו וגידלו כבנו. רבי שלמה'לע השגיח מאד על הילד לחנכו ולשמרו בקדושה וטהרה, וכמה פעמים אמר לו לישן סמוך לו במטתו, כדי שיקלוט הקרבו קדושה הרבה.

כאשר נתגדל רבי שלום שכנא נשא את בת הרה"ק רבי אברהם מקאריסטשוב זי"ע חתנו של הרה"ק בעל מאור עינים מטשערנאביל זי"ע. בעת היא שימש המאור עינים בתור מגיד בעיר פראהבישט, ורבי שלום שכנא היה סמוך על שלחן חותנו זקינו ה'מאור עינים' שמה בעי פראהבישט. ה'מאור עינים' לא התפלל בקביעות בבית הכנסת של העיר, אלא בבית מדרשו המיוחד שנהג בו כנוסח ומנהגי החסידים, ושם קבע גם רבי שלום שכנא את מקום תפלתו.

במשך השנים התקרבו חסידים ואנשי מעשה שבעיר אל רבי שלום שכנא, והשתוקקו לבנות עבורו בית מדרש מיוחד בעיר, רבי שלום שכנא הסכים לזה, וניגשו אל המלאכה לבנות למענו בנין גדול ונאה. כאשר החלו את הבנייה נתהווה רעש גדול בעיר, היתכן שנכד הרבי יעשה לו בית המדרש בפני עצמו בעירו של זקינו. אבל רבי שלום שכנא לא פנה לכל הדברים וצוה להמשיך בבניית בית המדרש, ובמשך הזמן שכחו המרעישים את הדבר, והרעש נשקט. בסוף השנה בשלהי קייטא, עמדו כבר סמוך לגמר מלאכת הבנייה, רק את החלונות והדלתות הוצרכו להתקין בו, הזדרזו החסידים מאד לגמור את הכל לכבוד הימים הנוראים, שיוכלו להתפלל בו בחודש תשרי, אבל פתאום קרא רבי שלום שכנא לאנשי שלומו וצוה להם להפסיק את מלאכת הבנייה, והיה לפלא.

כאשר הגיעו ימי אלול באו חסידים רבים להסתופף בצל המאור עינים, ובראותם בנין חדש עומד בעיר קרוב להגמר חקרו כולם מה זה, ונודע להם כי זהו בנין הנבנה לכבוד רבי שלום שכנא, נכד הרבי. מזה נתעוררה שוב התנגדות ורעש גדול נגד רבי שלום שכנא, היתכן שבונה בית מדרש מיוחד לעצמו במקום זקינו. אז קרא רבי שלום שכנא לאנשי שלומו ופקד עליהם כי עתה ימשיכו שוב בבניית בית המדרש, וגמרוהו עוד לפני הימים הנוראים.

כאשר שאלו לו פשר הדבר, למה פקד עליהם להפסיק את המלאכה, ועתה צוה להם להמשיך. הסביר להם רבי שלום שכנא, כי בכל פעולה שהאדם עושה צריך לחשוש אולי מעורב בה עצת

שידוכו ושמחת נישואי הרה"ק מפראהבישט זי"ע

כשנסתלק הרה"ק רבי אברהם המלאך, לקח ר' שלמה'לע מקארלין את שני בני שהיו יתומים קטנים וגידלם בביתו, האחד היה הרה"ק ר' ישראל חיים מלאדמיר, והשני הרה"ק ר' שלום שכנא. כשגדלו הבנים והגיעו לפרקם לקח הרה"ק ר' שלמה'לע את ר' ישראל חיים לחתן לבתו, והרה"ק מבראדיטשוב רצה לקחת את ר' שלום שכנא, אבל הרבנית לא הסכימה לזה בשום אופן אלא רצתה דווקא את ר' ישראל חיים, והציעה שר' שלמה'לע יקח את ר' שלום שכנא, אבל לא איסתייע מילתא. בסופו של דבר נבחר ר' שלום שכנא לחתן אצל הרה"ק רבי אברהם בנו של הרה"ק רבי צבי הירש מקאריסטשוב זי"ע וחתן הרה"ק בעל 'מאור עינים' זי"ע.

שני שבועות קודם שבת 'אויפרופן' שלפני החתונה, יצאו הרה"ק ר' שלמה'לע ומשפחתו והחתן רבי שלום שכנא לדרכם למקום החתונה, כדי להגיע לשם לפני השבת 'אויפרופן', וכך יצא להם שהוצרכו לשבות שבת אחד בהיותם בדרך, ושבתו אצל הרה"ק רבי ישעי' מדינאוויץ זי"ע אשר חלק להם כבוד גדול, והיה לפלא בעיני בני העיר מדוע נותן להם הכבוד הזה. אחר שבת קודש המשיכו בדרכם ונסעו דרך עיר בארדיטשוב, עמדו שם והרה"ק מבראדיטשוב חלק להם גם כן כבוד גדול, ערך סעודה לכבודם, ואחר הסעודה לווה אותם במחולות ורקודים, וגם ברחוב המשיך הרה"ק מבראדיטשוב לרקוד. אמרה לו הרבנית לא די שערכת למענם סעודה גדולה וחלקת להם כבוד גדול כזה, הנך עוד מבזה כבודך עבורם לרקוד בשוק. ענה לה הרה"ק מבראדיטשוב 'מה אעשה אז אליהו הנביא באגלייט זי" און טאנצט מיט, האב איך דאך אויך געמוזט מיט טאנצען' (כאשר אליהו הנביא מלווה אותם ורוקד עמהם, לא היתה בידי הרבה בריה והייתי מוכרח גם אני לרקוד). כשנשמעו הדברים אצל תלמידי רבי ישעי' מדינאוויץ, כבר הבינו למה עשה רבם כל הכבוד הזה.

עבודת עבודה, שיחות קודש, וישלח